

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

foreliggende lovforslag har selvstændig berettigelse, er min foreløbige opfattelse efter en nøje gennemgang af lovforslaget nærmest den, at jeg ikke rigtig ser, på hvilke punkter lovforslaget i realiteten føjer noget nyt til de allerede eksisterende rettigheder og den allerede gældende praksis. Jeg må i det hele taget stille mig noget tvivlende overfor, om lovforslaget reelt betyder nogen som helst forbedring i forhold til stillingen i dag. Imidlertid går jeg ud fra, at lovforslaget vil blive henvist til behandling i et udvalg, måske oven i købet det udvalg, som i forvejen behandler den omtalte konvention fra den internationale arbejdskonference. Jeg vil derfor med interesse afvente, hvad man under dette formodede udvalgsarbejde måtte komme til, og om der heri skulle ligge noget, der kan ændre min opfattelse af lovforslaget.

Lindberg: Rent umiddelbart kunne det måske nok se ud, som om det foreliggende lovforslags gennemførelse ville betyde en yderligere beskyttelse af arbejdnernes ret til at organisere sig og til at få oprettet overenskomster. Imidlertid må fagbevægelsen principielt være af den opfattelse, at spørgsmål som disse løses bedst ved overenskomst mellem arbejdsmarkedets partnere. Iøvrigt mener jeg, at spørgsmålet om beskyttelse af retten til at organisere sig i det store og hele er løst. Hvad angår tillidsmændene, som omfattes af lovforslaget, skønt den konvention, i henhold til hvilken det er opbygget, ikke beskæftiger sig med disse, vil jeg gerne fremhæve, at alle overenskomster nu giver regler for deres beskyttelse. Jeg mener endda, at den beskyttelse af tillidsmændene, der indeholdes i de kollektive overenskomster, rækker videre end det foreliggende lovforslag, fordi bestemmelserne herom ikke *alene* tager sigte på at sikre tillidsmændenes ret til at stå i en fagforening og til at tale deres kammeraters sag, men går langt videre; det er i det store og hele sådan, at tillidsmændene ikke kan afskediges, medmindre der er tale om arbejdsmangel; og hvor andre forhold gør, at de afskediges, vil der i hvert fald altid være adgang til påtale fra organisationens side.

Jeg mener altså ikke, at lovforslaget er

udtryk for nogen forbedring, men tværtimod at de regler, vi har for tillidsmændenes vedkommende, er bedre end lovforslagets. Iøvrigt er de arbejdere — og det er heldigvis de fleste — der arbejder under kollektive overenskomster, hvadenten det nu er under Dansk Arbejdsgiverforening, hvor vi bygger på septemberforligets bestemmelser, eller det er under overenskomst med arbejdsgivere udenfor arbejdsgiverforeningen, beskyttet, hvad angår retten til at organisere sig eller beskæftige sig med fagforeningsforhold, alene i kraft af at der foreligger overenskomst. Hvis en arbejdsgiver prøver at forfølge en arbejder, der er inde under en sådan overenskomst, kan sagen drages frem for den faste voldgiftsret, som kan dømme den pågældende arbejdsgiver for brud på overenskomsten. Hvor der ikke er oprettet overenskomst, kunne man måske sige, at arbejderne ikke er helt dækket, men jeg gør opmærksom på, at der har organisationen aktionsret, det vil sige, at hvis en arbejdsgiver på en arbejdsplads forfølger arbejdere, som er organiserede, vil man kunne etablere konflikt overfor vedkommende arbejdsgiver og derigennem ramme ham. Der til kommer, at der i funktionærloven er bestemmelser om, at arbejderne har ret til at organisere sig, og at arbejdsgiverne ikke kan forfølge dem af den grund.

Jeg må måske også have lov til at oplyse, at i diskussionen om den konvention om foreningsfrihed, som blev vedtaget på Den internationale Arbejdsorganisations møde i San Francisco i 1948, kom det meget stærkt frem, at ratifikationen af den pågældende konvention ikke medførte yderligere forpligtelser for lande med kollektive overenskomster. Man nævnte bl. a. de nordiske lande som sådanne lande, der måtte siges at have et udbygget overenskomstersystem, som i virkeligheden kunne træde i stedet for lovgivning. Det vil med andre ord sige, at vor ratifikation af den konvention, som har givet anledning til dette lovforslags fremsættelse, ikke behøver at medføre ændringer i vor lovgivning. Om selve lovforslaget vil jeg sige, at det også efter min opfattelse går videre end selve konventionen. Ifølge § 1 skal de beskæftigede kunne kræve forhandling om og afslutning af kollektive overenskomster med den pågældende virksomhed. Jeg kan ikke se, hvordan man ved